A°. 1843. N°. 14.

ZATURDAG, 18 FEBRUARIJ.



# SURINAAMSCHE COURANT.

## PARAMARIBO.

## ADVERTENTIEN.

### Aanbesteding.

De Administrateur van Financien, zal, onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, aan de minst inschrijvende besteden:

**Het vervaardigen van een HOUTEN STIJGER aan de *Waterkant*, nabij de Steenen-Trap aan het Gouvernements-plein,**

op de konditien en voorwaarden, en volgens bestek en teekening, welke ten bureele der Finantieële Administratie voor de gegadigden ter inzage liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen tot Dingsdag den 28sten dezer maand, des morgens ten *negen* ure.

*Paramaribo, den 14 Februarij 1843.*

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

### Aanbesteding.

De Administrateur van Financien, zal, onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, aan de minst inschrijvende besteden, de levering gedurende een tijdperk van *één* Jaar aanvangende den 1e. April aanstaande, en eindigende ultimo Maart 1844, der voor 's Gouvernements-dienst benoodigde

**RIJST, bij voorkeur van Inlandsch Cultuur,**

op de konditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden ten bureele der Finantieële Administratie ter inzage liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen tot Dingsdag den 28sten dezer maand, des morgens ten *negen* ure.

*Paramaribo, den 14 Februarij 1843.*

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

De ondergeteekende herinnert bij deze den belanghebbenden, aan de voldoening der volgende belastingen vóór het einde der maand, te weten:

**LANDTAXEN** of **AKKERGELDEN. ERFPACHT.**

**BRUGGEN** en **WEGENGELD**; — en

**PLAISIER PAARDEN** en **RIJTUIGENGELDEN.**

Zullende na het einde dezer maand, de nalatigen ter *vervolging* overgegeven worden.

*Paramaribo, den 14 Februarij 1843.*

De fung. Koloniale Ontvanger en Betaalmeester,
S. POLAK.

WIJKMEESTERS der Wijk La. F., zullen op Maandag den 20sten dezer, een aanvang maken met de jaarlijksche opneming in dezelve Wijk, ingevolge Publicatie van 5 | 6 Maart 1828.

*Paramaribo, den 15 Februarij 1843.*

M. J. GELDERLIN.
ISAAC DEL PRADO.

(6494) Op den 13 Februarij ll. overleed alhier, tot mijne innige droefheid, mijn zeer geliefde Zoon WILLIAM SMITH, in den bloeijenden ouderdom van 15 jaren en 9 maanden.

Hoe hard deze slag mijne Moederlijke hart treft, zal een ieder ligtelijk kunnen beseffen.

Gevende kennis langs dezen weg aan Vrienden en Bekenden.

*Paramaribo, den 17 Februarij 1843.*

JOHANNA van WM. SMITH.

(6495) **SEQUESTERS** in de Plantage **Fredrikslust** 2/5 aandeelen, bieden bij *publieke inschrijving* te Koop aan:

*p. m.* 790 ℔ heele en / » » 120 » gebroken } **Koffij,**

De inschrijvings-billetten zullen aangenomen worden tot *WOENSDAG DEN 23 FEBRUARIJ*, des morgens ten *half negen* uren, ter Griffie van het Geregtshof (alwaar de MONSTERS ter *visie* liggen), en alsdan worden geopend ten overstaan van Heeren Gecommitteerden uit den Hove.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de *KOFFIJ* aan de Waag geleverd worden en door den Kooper ƒ 1,20 voor elke ledige BAAL moeten worden betaald.

*Paramaribo, den 17 Februarij 1843.*

## Vendu:

op *MAANDAG* en *DINGSDAG*, des namiddags 4 uren, ten huize van *Kolonel* P. BALFOUR VAN BURLEIGH.

De *GOEDEREN*, zijn HEDEN, MORGEN en op den verkoopdag te bezigtigen. (6411)

(6412) De **VENDU** van WINKELWAREN, GEREEDSCHAPPEN en PLANTAADJE BENOODIGDHEDEN zal plaats hebben ten huize van den ondergeteekenden op *WOENSDAG* den 22 dezer, 's namiddags ten *vier* uren. — Zijnde de **GOEDEREN** van *heden* af te bezigtigen.

*Paramaribo, den 18 Februarij 1843.*

S. WITTERING.

## Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 13den, de Zweedsche Sloep Edward, Kapt. J. M. Denrey, van St. Eustatius, hebbende 13 dagen reis; Passagiers: de Heeren Henry Wilmans, N. G. G. W. en C. Mussender.

Den 15den, de Nederlandsche Schoener Jan Ernst, Kapt. J. A. de Haseth, van Curaçao, met 18 dagen reis, aan boord hebbende 12 Slaven.

## Mengelingen.

### FLORENTIJNSCHE NACHTEN VAN HEINRICH HEINE.

In de voorkamer vond Maximiliaan den doctor, terwijl deze juist zijne zwarte schoenen aantrok. Ik ben zeer gepresseerd, riep deze hem haastig toe. Signora Maria heeft den geheelen dag niet geslapen, en juist op dit oogenblik is zij een weinig ingesluimerd. Ik behoef u niet aan te bevelen haar volstrekt niet te wekken; en als zij ontwaakt mag zij vooral toch niet spreken. Zij moet rustig liggen, mag zich niet bewegen, niet het minste roeren, slechts geestige beweging is haar heilzaam. Ik bid u, verhaal haar weder allerlei dwaze geschiedenissen, zoodat zij rustig moet toeluisteren.

Wees onbezorgd, doctor, antwoordde Maximiliaan, met een weemoedig lachje. Ik heb mij reeds geheel tot een' prater gevormd en laat niet aan het woord komen. En ik zal haar wel genoeg fantastischen onzin voorpraten, zoo veel gij slechts verlangt .... maar hoe lang zou zij nog kunnen leven?

Ik ben zeer gepresseerd, antwoordde de doctor en sloop weg.

De zwarte Debora, fijnoorig als zij is' had reeds aan den tred den aankomende herkent, en opende hem zachtjes de deur, en Maximiliaan bevond zich alleen bij zijne vriendin. Schemerachtig was de kamer slechts door eene enkele lamp verlicht. Deze wierp, nu en dan, half vreesachtige, half nieuwsgierige stralen over het gelaat der zieke vrouw, welke geheel gekleed in wit mousseline op een groene zijden sofa lag uitgestrekt, en rustig sliep.

Zwijgend, met over elkander geslagene armen stond Maximiliaan voor de slapende, en beschouwde de schoone leden, welke het luchtige gewaad meer openbaarde dan verhulde, en iedere keer als de lamp een lichtstraal over het bleeke gelaat wierp, beefde zijn hart. Om Godswil! sprak hij zachtjes bij zich zelf, wat is dat? Welke herinnering ontwaakt in mij? Ja nu weet ik het. Dit witte beeld op den groenen grond, ja, nu....

Op dit oogenblik ontwaakte de zieke en de zachte, donkerblaauwe oogen blikten, als uit de diepte van een droom, vragend, biddend op den vriend.

... Waaraan dacht gij daar even, Maximiliaan? vroeg zij met die roerend-weeke stem, welke bij longzieken gevonden wordt, en waarin wij te gelijk het stamelen van een kind, het gekweel eens vogels en het gerochel eens stervende meenen te hooren. Waaraan dacht gij zoo even, Maximiliaan? herhaalde zij nogmaals en verhief zich zoo haastig in de hoogte, dat de lange lokken, als opgejaagde gouden slangen om haar hoofd slingerden.

Om Godswil! riep Maximiliaan, terwijl hij haar zachtjes weder op de sofa neerdrukte, blijft rustig liggen, spreek niet ik zal u alles zeggen, alles wat ik denk, wat ik gevoel, ja wat ik niet eens zelf weet!

Inderdaad, voer hij voort, ik weet niet naauwkeurig wat ik zoo even dacht en gevoelde. Beelden der kindschheid stegen schemerend bij mij op, ik dacht aan het slot mijner moeder, aan den woest tuin aldaar, aan het schoone marmerbeeld, dat in het groene gras lag.... Ik heb » het slot mijner moeder" gezegd, maar stel u daaronder toch vooral niets schoons of prachtigs voor! Aan deze benaming ben ik nu eenmaal gewoon, mijn vader legde altijd een' bijzonderen nadruk op de woorden » het slot!" en hij glimlachte daarbij altijd zoo eigenaardig. De beteekenis van dit lagchen begreep ik eerst later, toen ik, ongeveer een twaalfjarige knaap, met mijne moeder naar het slot reisde. Het was mijne eerste reis. Wij reden den geheelen dag door een dik woud, welks beklemmende somberheid mij altijd onvergetelijk zal blijven, en eerst tegen den avond hielden wij voor een' langen boom stil, die ons van eene groote weide scheidde. Wij moesten bijna een half uur wachten, eer uit de nabijgelegen leemen hut de jongen kwam, die den boom wegschoof en ons binnen liet. Ik zeg » de jongen" omdat de oude Martha haren veertig-jarigen neef nog altijd den jongen noemde; deze had, om de genadige vrouw waardig te ontvangen, de oude liverij van zijn' gestorven oom aangetrokken, en daar hij zich eerst een weinig moest afschuijeren, liet hij ons zoo lang wachten. Had men hem den tijd gelaten, dan zou hij ook kousen hebben aangetrokken; de lange, naakte, roode beenen staken echter niet veel af bij den verkleurden scharlaken rok. Of hij daaronder eenen broek droeg, weet ik niet meer. Onze knecht, Johan, die insgelijks de benaming van slot dikwijls gehoord had, zette een zeer verbluft gezigt, toen de jongens ons naar het kleine, vervallen gebouw voerde, waar de zalige heer gewoond had. Hij verschrikte echter niet weinig, toen mijne moeder hem beval de bedden in huis te brengen. Hoe kon hij ook er aan gedacht hebben, dat op » het slot" zich geene bedden bevonden, en het bevel mijner moeder, om ze voor ons mede te nemen, had hij of in het geheel niet gehoord, of als overbodige moeite niet vervuld.

Het kleine huis, dat slechts eene verdieping hoog, in zijne beste tijden hoogstens vijf bewoonbare kamers bevatte, was een kommervol beeld der vergankelijkheid; gebrokene meubelen, verscheurde tapijten: geene enkele ruit geheel verschoond; hier en daar zelfs de vloer opgebroken, overal de afschuwelijkste sporen der baldadigste soldatenhuishouding. » De inkwartiering heeft zich bij ons altijd zeer vermaakt" zeide de jongen met een bloozinnig meesmuilen. Mijne moeder wenkte echter dat wij haar alleen zouden laten, en terwijl de jonge met Johan zich bezig hield, ging ik den tuin bezigtigen. Deze bood insgelijks het troostelooste schouwspel der verwoesting aan. De groote boomen waren deels gestorven, deels omvergewaaid, en honende distelen verhieven zich over de gevallene stammen. Hier en daar kon men aan de opgeschoten taxusboschjes de voormalige paden herkenken. Hier en daar stonden ook beelden, waaraan meestal de hoofden, of minstens de neuzen ontbraken. Ik herinner mij eene Diana, wier onderste helft allerbelagchelijkst met donker klimop begroeid was, even als ik mij ook eene godin des overvloeds herinner, uit wier hoorn louter stinkend onkruid te voorschijn kwam, slechts éène statue was, God weet hoe, van de boosheid der menschen en des tijds verschoond gebleven; wel is waar had men haar van haar voetstuk gestort in het hooge gras, maar daar lag zij onbeschadigd, de marmeren godin, met de reine schoone gelaatstrekken, en met den streng gescheiden, edelen boezem, die als eene Grieksche openbaring in het hooge gras schitterde. Ik schrikte bijna, toen ik haar zag; dit beeld boezemde mij eene zonderbaar-zoete schuwheid in, en eene geheime blooheid liet mij niet lang bij deszelfs verrukkelijk gezigt vertoeven.

Toen ik weder bij mijne moeder kwam, stond zij aan het venster, het hoofd op haren regterarm geleund, en de tranen stroomden haar onophoudelijk over de wangen. Zoo had ik haar nog nooit zien weenen. Zij omarmde mij met haastige teederheid en bad mij om verschooning, dat ik door de nalatigheid van Johan geen ordentelijk bed verkrijgen zou. »De oude Martha zeide zij, »is zeer ziek, en kan u lief kind, haar bed niet afstaan. Johan zal u echter de kussens uit den wagen zoo teregt leggen, dat gij daarop kunt slapen, en hij zal u ook zijn' mantel tot dek geven. Ik zelve slaap hier op stroo; het is de slaapkamer van mijn' zaligen vader, het zag er hier voormaals veel beter uit. Laat mij alleen!" En de tranen vloeiden nog heviger uit hare oogen. Was het nu het ongewone leger, of het opgewonden hart, ik kon niet slapen. De maneschijn drong regtstreeks door de gebrokene ruiten, en het was mij als wilde hij mij naar buiten lokken in den helderen zomernacht. Ik mogt mij regts of links wenden op mijn leger; ik mogt de oogen sluiten of weder ongeduldig openen, altijd moest ik aan de schoone marmeren statue denken, die ik in het gras had zien liggen. Ik kon mij de blooheid niet verklaren, welke mij bij haar gezigt bemeesterd had, ik werd verdrietig wegens dit kinderachtig gevoel, en »morgen," zeide ik bij mij zelf: »morgen kus ik u, gij schoon marmergezigt, ik kus u juist op de schoone hoekjes van den mond, waar de lippen in zulk een bekoorlijk kuiltje te zamen smelten!" Een ongeduld, zoo als ik nog nooit gevoeld had, rilde daarbij door al mijne leden, ik kon den wonderbaren drang niet langer wederstaan, en eindelijk sprong ik onverschrokken op, en sprak: »wat let mij en ik kus u nog heden, gij bevallig beeld!"

Zachtjes, opdat mijne moeder mijne schreden niet hooren zou, verliet ik het huis, hetgeen te gemakkelijker was, daar het portaal nog wel met een groot wapenbord, maar met geene deuren meer voorzien was; en haastig worstelde ik mij door de struiken van den woesten tuin. Geen geluid liet zich hooren, alles rustte stom en ernstig in den stillen maneschijn. De schaduwen der boomen waren als vastgenageld op de aarde. In het groene gras lag de schoone godin eveneens bewegingloos, maar geen steenen dood, slechts een stille slaap scheen hare liefelijke leden geboeid te hebben, en, toen ik haar naderde, vreesde ik bijna, dat ik haar door het minste geruisch uit hare sluimering zou wekken. Ik hield den adem in, toen ik mij over haar heen boog, om de schoone gelaatstrekken te beschouwen; eene angstige beklemdheid stiet mij van haar af, een onweerstaanbaar verlangen trok mij tot haar aan; mijn hart klopte als of ik een' moord wilde begaan, en eindelijk kuste ik de schoone godin met eene innigheid, met eene teederheid, met eene wanhoop, zoo als ik nooit meer gekust heb in dit leven. Nooit heb ik ook dit angstig-zoete gevoel kunnen vergeten, dat mijne ziel doorstroomde, toen die verrukkelijke koude dier marmeren lippen mijn mond aanraakte.... En ziet gij, Maria, toen ik zoo even vóór u stond en u in het wit-mousselinen kleed op de groene sofa zag liggen, toen herinnerde mij uw gezigt aan het witte marmerbeeld in het groene gras. Hadt gij langer geslapen, mijne lippen zouden niet langer wederstaan hebben, . . .

Max! Max! riep de vrouw uit het diepste harer ziel — verschrikkelijk! gij weet, dat een kus van uwen mond...

O, zwijg slechts, ik weet, dat ware voor u iets verschrikkelijks! Zie mij niet zoo smekend aan. Ik misduid uwe gevoelens niet, ofschoon de oorzaak derzelve mij verborgen blijft. Ik heb nooit mijnen mond op uwe lippen durven drukken....

Maar Maria liet hem niet uitspreken, zij had zijne hand gevat, bedekte deze hand met de hevigste kussen en zeide toen glimlagchend: Ik bid u verhaal mij nog meer van uwe liefden. Hoe lang bemindet gij de marmeren schoone, die gij in den slottuin uwer moeder kuste?

Wij reisden den volgenden dag af, antwoordde Maximiliaan, en ik heb het bekoorlijke beeld nooit weder gezien. Maar bijna vier jaren hield het mijn hart bezig. Eene wonderbare hartstogt voor marmeren beelden heeft zich sedert in mijne ziel ontwikkeld en nog dezen morgen ondervond ik zijn wegslepend geweld. Ik kwam uit Laurentiana, de bibliotheek der Medicis, en geraakte, ik weet niet meer hoe, in de kapel, waarin dat heerlijk geslacht van Italie zich eene rustplaats van edelsteenen gebouwd heeft en rustig sluimert. Een geheel uur bleef ik daar verzonken in den aanblik van een marmeren vrouwenbeeld, wiens geweldige ligchaamsbouw van de koene kracht van Michel Angelo getuigt, terwijl toch de geheele gestalte door eene aetherische bevalligheid omgeven is, welke men bij dien meester juist niet pleegt te zoeken. In dit marmer is het geheele droomrijk gebannen met al zijne stille zaligheden; eene teedere rust woont in deze schoone leden, een driftentemmend maanlicht schijnt door hare aderen te vloeijen.... het is nacht van Michel Angelo Buonarotti. O hoe gaarne mogt ik slapen den eeuwigen slaap in de armen van dezen nacht...

Geschilderde vrouwenbeelden, voer Maximiliaan na eene pause voort, boezemden mij altijd minder belang in dan statuen. Slechts eenmaal was ik op eene schilderij verliefd. Het was eene wonderschoone madonna, die ik in eene kerk te Keulen aan den Rijn leerde kennen. Ik werd destijds een zeer kerkganger en mijn gemoed verdiepte zich in de mystiek van het katholicismus. Toenmaals had ik gaarne, als een Spaansch ridder, alle dagen op leven en dood gestreden voor de onbevlekte ontvangenis van Maria, de koningin der engelen, de schoonste vrouw des hemels en der aarde! In de gansche heilige familie stelde ik toenmaals belang, en vooral nam ik iederen keer zeer beleefd den hoed af, als ik een beeld van den heiligen Jozef voorbijkwam. Deze toestand duurde echter niet lang, en zonder komplimenten verliet ik de moeder Gods, toen ik, in een museum met een Grieksche nimf bekend werd, die mij langen tijd in hare marmeren ketenen geboeid hield.




GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.